

ordentlig stor Betydning. Det forholder sig jo ogsaa meget rigtigt, hvad den ærede Minister oplyste, at den stadig har været stigende, og det har ja meget mere Betydning, som de smaa i Samfundet ogsaa kunne benytte den Vej. Men saa ofte man foretager en Sammenligning mellem Hestene og Hønsene — og det er ikke første Gang, den har mødt mig — kommer jeg til at tænke nærmere over, om det dog ogsaa er rigtigt at anstille en saadan Sammenligning, og jeg maa da ubetinget sige: Nej, det er det ikke, thi vi have mere ud af vore Heste end den Værdi, der kommer ud ved Udsjorsel. Derfor man vil se, hvor mange Toppand Heste man har efter den samme af mig nævnte Kreaturtælling, vil man se, at vi have 136,000 Par Heste, og naar jeg derfra regner 6,000 Par som gaaende til Luksustjorsel og ikke til streng Arbejdstjorsel, saa vi alligevel 130,000 Par Heste, der blive anvendte i Landbrugets og Arbejdets Tjeneste. Opgør man det, for ikke at sætte det for højt, til 150 Arbejdsdage om Aaret for hvert Par, komme vi til den kønne Sum af 80 Millioner Kr. om Aaret, og det er en Kapital, man ikke skal lade haant om, men som har virkelig Betydning. Jeg er overbevist om, at det ærede Medlem for Københavns 4de Valgfors (Scharling) ved, at det gør en stor Forskel, naar man sætter en Kapital paa 80 Mill. Kr. ind i en Sparekasse, om man faar 4 eller 5 pCt. i Rente om Aaret. Og som bekendt gør det ogsaa stor Forskel, naar man bruger en saa stor Hestebestand, om man har Heste, der ere egnede til det Brug, de bruges til, og om der daglig kan spares en eller to Haandsfulde Havre til hver Hest, der bruges, bliver det en Kapital i Aarens Løb. Jeg anfører dette, fordi jeg dog ikke vil have dem stillede ganske lige med Eggene. (Indenrigsministeren [Ingerslev]: Det vil jeg heller ikke have!) Men jeg kan for øvrigt være enig med den ærede Minister i, at naar vi komme til en Revision af Husdyrloven af 1ste April 1887, tror jeg nok, at den maa gaa væsentlig i den af den ærede Minister antydede Retning, at vi maa komme til at forsøge Bevillingen paa § 9, fordi det — paa de Omraader, hvor jeg har haft Lejlighed til at gøre Erfaring — har vist sig, at det er der, man virkelig kan bruge Penge og faa en god Anvendelse for dem. Til disse saa Bemærkninger skal jeg indskrænke mig.

Lüttichau: Jeg vil blot i Anledning af de nys faldne Bemærkninger fra det ærede Medlem fra Bælum (Ving) angaaende Sparekassesejers tillade mig at udtale, at ogsaa

jeg har været glad ved at se denne Beretning, der er fremkommen fra Sparekasseseinspektøren. Jeg er altsaa tilfreds med, at det Par Ord, jeg lod falde ved første Behandling af Finansloven, paa en vis Maade have givet Anledning til, at vi have faaet klarere Overblik over, hvad Sparekasseseinspektøren har udrettet i sin Embedsvirksomhed. Jeg kan ogsaa være i høj Grad enig i, at der af denne Embedsmand er udrettet alt, hvad man kan forlange af en Mand i en saadan Virksomhed og med de Midler som ere stilledes til hans Raadighed. Men det er derfor ikke blevet afkræftet, hvad jeg den Gang tillod mig at anføre, at det var ønskeligt, at der fandt hyppigere Efterhyn Sted, at der blev inspiceret hyppigere ved de smaa Sparekasser. Nu har den ærede Taler, som optraadte i Dag, ligesom forrige Gang peget meget stærkt paa, at man ved en saadan Inspektion ikke kunde udelukke Bedragerier. Ja, det er ganske vist, det kan man til visse ikke, men det har jeg heller ikke udtalt eller nogen Sinde ment, at det skulde være Sparekasseseinspektørens Formaal i første Række. Jeg har kun hævdet og vil fremdeles hævde, at slige Inspektioner have været af overordentlig stor Betydning, ligesom ogsaa den ærede Taler selv var enig i, med Hensyn til Bogføring, og Bogføringen har indirekte en overordentlig Betydning med Hensyn til Regnskabet i sin Helhed og ogsaa med Hensyn til derigennem at udelukke Bedrageri. Det kan ikke være afgørende og eneste Middel, men det er et Middel, der bidrager til at stærpe hele Bestyrelsens Ansvarvaagenhed, naar Sparekasseseinspektøren kommer til Stede, naar han kan indstærpe, som han ogsaa gør, naar han er der, Bogføringens Nødvendighed, og navnlig naar han kan give nyttige og tekniske Bink med Hensyn til en rigtig Bogføring. Jeg tror derfor ikke, hvis mit Syn herpaa er rigtigt, at det kan siges at være fuldt ud fyldestgørende, naar det af Indberetningerne fremgaar, at der i 10 Aar er foretaget 676 Inspektioner, og den ærede Taler nys har oplyst, at der er 540 Sparekasser. Jeg tror, det var ønskeligt, at Sparekasseseinspektøren eller en anden, om ikke just hvert Aar, saa dog hyppigere kom til Stede, thi jeg tror ikke, at det er fyldestgørende, naar man, som det er sket, maa fastslaa, at der endnu er mange Sparekasser, hos hvilke Sparekasseseinspektøren endnu aldrig har vist sig. Jeg er fuldkommen enig i, at de store Sparekasser trænge allermindst til Inspektion, ogsaa i Retning af Bogføring, skønt der ogsaa hos dem altid vil være nok at forhandle foruden, hvad der kan forhandles ved de omtalte Festsfigheder. Jeg